

Protokol o hodnocení kvalifikační práce

Název diplomové práce: Mapa, krajina, člověk

Práci předložil student: Bc. Romana FISCHEROVÁ

Studijní obor a specializace: AU - specializace Fotografie / MgA.

Posudek oponenta práce

Pojetí krajiny provází dějiny výtvarného umění široké spektrum reprezentace. V době před vynálezem fotografie převládal romanticko-realistický kánon s použitím stylizujících prvků, které podmaňovali a determinovali vidění člověka. Odkazem vně současných post konceptuálních tendencích je krajina fenoménem reprezentující její stav jako proces, který člověk ovlivňuje a proměňuje. Přirozeně je to způsobeno intervencí člověka a jeho tažení po přírodních zdrojích, razantně ovlivňující globální zemský ekosystém. Zkoumání krajinných procesů v éře antropocénu se postupně stala nedílnou součástí skryté nebo explicitní angažovanosti umělců. Projekt diplomové práce Romana Fischerové se zaměřila právě tento okruh tématu, kterou sestavila ze tří částí. Postupně bych zmínil dílčí segmenty práce, které je dle autorky sestaveno jako nedílná součást jednoho celku.

Jako první bych komentoval knižní zpracování tématu, která je formálně nejméně přesvědčivá. Kniha postrádá lehkost v struktuře, až na výjimku některých dvoulistů např. str. 6., kde jsou fotografie zřetelně a důmyslně propojené. Zmíněna nerozhodnost je výrazněji prolomená teprve posledních dvoustránkách knižní struktury. Detaily přírodních motivu sice ožíví sled a pořadí fotografického souboru, důraz je však hlavně kladen na účinek snímků viděné z ptačí perspektivy.

O něco průkaznější je proměna krajiny v časové smyčce sestavené v projekci. Záznamy protínají cesty a stezky, které v krajině mění její vzhled a předurčují trajektorii. Místa jsou fixované ze screenu, veřejně dostupných map a dronu. V řadě jednotlivých výseků a detailů krajiny totiž působí rušivým dojmem snímky, z kterých prosakují fragmenty subjektivity. Paradoxně v „uhlech pohledů“ jsou nejzajímavější členění krajiny ze kontinuálního strojového záznamu dronu nebo satelitních snímků. Sekvence opouští postupně srovnání proměny krajiny s logickou chronologií, a právě v tomto bodě nenabírám přesvědčení, že by se jednalo o autorčin „nadhled“. V závěru repetitivní pohledy ožíví teprve pohledy na zaparkované auto u polní cesty, (resp. lesní silničním pásu), jež navozuje takřka metody investigativy. V tomto nesourodém sledu, mohla autorka podobné mikro příběhy ještě více

rozevřít. Nabízí se tím i jedna z východisek, jak vybalancovat jen strohé pokrytí vybraných souřadnic výseku krajiny.

Třetí část práce je objekt s názvem Kůrovec, která vzájemně souvisí se zmíněnými segmenty a má ambice zdatně tvořit korpus instalace. Trajektorie, cesta, ohlodaná stezka, se tak vrací přímočaře k záměru **mapování krajiny**, které bylo hlavním záměrem autorky v celém projektu. Objekt představuje v práci autonomní fragment krajiny. Je to jedna z možností, jak číst přírodu a současně i způsob vymezování si vlastního prostoru. Invazivně prodrané stezky kůrovcem může být autorce dalším impulzem ve „drobné mravenčí práci“ k nevyšlapané cestě hledání výtvarné identity. I přes výtky ke knižní publikaci a projekci, ve výsledném hodnocení považuji ji za nejpřesvědčivější segment diplomové práce.

Teoretická práce obsahuje náležitě formální požadavky, ale výsledek by mohla autorka více rozpracovat do hloubky. Rozsáhle a logické odkazy k inspiračním zdrojům je v nepoměru k soupisu použité literatury, jako klíčovému zdroji v kontextu celé diplomové práce.

Romana Fischerová splňuje formální kritéria vybraného tématu a nejedná se o plagiát. Diplomovou práci doporučuji k přijetí a navrhuji známku – velmi dobře.

Mgr. Viktor Kopasz Ph. D.